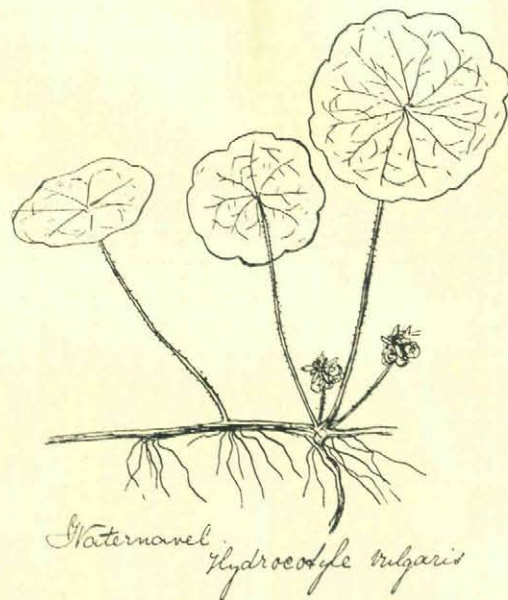

struikheit moet ge hier niet wezen; de Calluna komt bij Amsterdam maar op één plaats voor, voor zoover ik weet, dat is aan den spoordijk bij de gasfabriek aan de Linnaeusstraat.

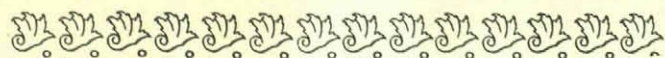
Er staan hier nog vrij wat boompjes. Het zijn alle uitge-loopen stronken, die om de zeven jaar gekapt worden. Op de meeste plaatsen is dit verleden winter gebeurd, en dat is erg jammer. Vroeger had men er dichte boschjes van elzen, meidoorns en lijsterbessen, waartegen de Hop flink omhoog groeide. De Kamperfoelie hing toen sierlijk langs de takken, bezaaid met welriekende bloemen. Overal zag men de mooie witte kelken van de Winde (*Convolvulus sepium*). Nu moet men al dit schoons missen. De klimplanten moeten, zoo goed en zoo kwaad als 't gaat, maar over den grond kruipen of klimmen tegen de nieuw uitgelopen twijgen van een meter hoogte op om dan naar omlaag te hangen. Ook eiken staan er in de boschjes; eens vond ik

er een struik van de zeldzame Rotsmispel (*Amelanchier vulgaris*). Zoo is het geweest, en zoo zal het wel weer worden ook na een jaar of vier, totdat in het zevende jaar de bijl weer alles neervelt. Misschien is het veenland van nu dan wel weiland geworden, en is er van de mooie veenflora niet veel meer over. Zoo ver zijn we gelukkig nog niet, en nog kunt ge op menigen vrijen dag met plezier in dit lage kikkerlandje botaniseeren en wat moois mee thuisbrengen ook.

Zoo komen we weer van zelf op den weg terug. Onze trommels zijn zwaar geworden; we sjouwen bovendien nog met plakken veenmos en *Drosera* in zakdoeken geknoopt. De weg zal ons wel lang duren, want we zijn erg vermoeid door het veenloopen. Met het prettige vooruitzicht het meegebrachte thuis te planten en te verzorgen stappen we echter flink door, en zijn na een paar uurtjes bepakt, beladen en bestoft terug.

H. J. VAN EYNDOVEN.

KIPPENFUIF.

Het gebeurde op een vrij afgelegen boerderijtje in het slotpark van een der kleinere Deutsche plaatsen. Na een vrij lange wandeling waren we neergevallen op de banken van een „laube”, dat onafscheidelijk onderdeel van een Deutschen tuin. Maar de eigenaars hadden voor dit hutje

er wel het beste plaatsje van gekozen, dat moet erkend worden. Men had er 't uitzicht over een stukje grond, waar sla heel gezellig naast duizendschoon, aalbessen naast theerozen groeiden, een ideaal land voor kippen.

Er waren dan ook een paar dozijn van die lieve beestjes in alle grootten; de koning van dit kleine rijk scheen een prachtige haan te zijn, een groot dier met lange staartveeren en vuurroode kam en lellen.

We hadden melk besteld en vielen gretig aan op de groote glazen, die ons voor gezet werden, maar helaas de melk was gekookt en wel zóó gekookt, dat er overal velletjes en dikheidjes in rondzweefden. Er was niets aan te doen; we konden hier niets anders krijgen en besloten dus maar bonne mine à mauvais jeu te maken, tot eensklaps een van ons op de gedachte kwam de melk aan de kippen te geven. Zoo gezegd, zoo gedaan. We namen een tamelijk diep schoteltje, dat op tafel stond, vulden 't half met melk, zetten 't midden op 't pad en wachtten op de dingen die komen zouden.

Een nieuwsgierige kip, die ons op een afstand had staan begluren, kwam nu voorzichtig naderbij, bekeek 't gevalletje van rechts, bekeek 't van links, maar vertrouwde 't zaakje blijkbaar niet en maakte zich ijlings uit de voeten. De haan was nu ook opmerkzaam geworden en moest er 't zijne van hebben, waardig naderde hij, den kop wat schuin en, daar hij er blijkbaar geen gevaar bij vond, waagde hij zelfs een pik boven in 't witte ding. En natuurlijk proefde hij de melk, proefde nog eens en nog eens, begreep eindelijk dat hij er van kon drinken en 't lieve leven begon.

Een dronkaard kan niet met meer welbehagen een glas jenever naar binnen spoelen, dan deze haan zijn melk! Lellen, kam, alles zat vol en daar hij van tijd tot tijd met zijn kop schudde, waren borst en rug ook al gauw met melkdruppels bedekt. Hij raakte er verzot op, eraan verslaafd.

Verscheidene kippen stonden in een halven cirkel aan te zien hoe hun heer en meester zich te buiten ging, maar slechts aan één (zeker de favorite van de harem) was 't veroorloofd mee te drinken en dan nog maar van tijd tot tijd een slokje.

Een brutale kip liet zich echter niet afschrikken en nam ondanks het blijkbaar verbod een flinke slok; maar ze had er niet veel plezier van, want de haan deed zoo'n nijldigen uitval, dat ze verschrikt wegvloog, nagezeten door den verbitterden monarch.

Van die gelegenheid maakten de anderen intusschen gebruik om ook eens te proeven, totdat een eigenwijze kip op 't vernuftig idee kwam, dat de melk door hare beenen misschien gauwer in haar maag zou komen dan door haar keel en midden in den schotel sprong. Deze wipte, een schreeuw, luid gekakel en een oogenblik later zat de met melk doorweekte, doodverschrikte kip onder een struik; hoe ze er was gekomen wist ze zelf niet.

Intusschen was de haan weer op 't tooneel verschenen en stapte op den schotel toe, blijkbaar van plan zijn feestmaal te vervolgen. Hij zag echter geen verschil tusschen den witten schotel met witte melk gevuld. Het was bespottelijk, dat gekke gezicht, waarmede hij na een eerste poging om te drinken den schotel bekeek. Men kon zien, dat hij dacht: „Wat drommel, straks was 't zoo lekker, hoe kan dat nou ineens zoo hard zijn geworden?”

We gaven hem nog wat melk en hij zette zijn orgie voort, totdat de hond van de boerderij er een einde aan maakte en de rest opdrank.

E.

